

Ціна
договірної

ТАК ніхто не КОХАВ

Після 10 років спільного життя Кріштіану Роналду офіційно покликав кохану до вінця

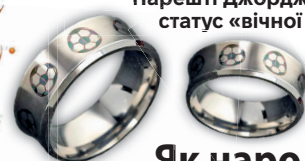
● ГІРКО!

За цей час Джорджина Родрігес народила зірці футболу двох доньок. Хоча загалом пара разом виховує п'ятьох дітей, але троє старших з'явилися на світ від сурогатних матерів та попередніх стосунків спортсмена

ФОТО: SP5/REUTERS

Нарешті Джорджина змінила статус «вічної нареченої»!

Як народилося їхнє кохання – читайте на с. 8 »

ФОТОКОЛАЖ: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Любов не закінчується там, де обривається життя. Вона залишається у пам'яті, у дітях, у домі, у світлих і в слізах тих, хто чекав.

«У той день ти мав повернутися до мене...»

● НЕЗАГОЙНА РАНА

Волинський командир Олександр Бірук віддав свою відпустку побратимові, залишився з бійцями на передовій – і загинув. Його дружина Людмила вчиться жити з болем, який не минає, та береже кохання, сильніше за смерть

Історія невимовного болю – на с. 2 – 3 »

Катерина ЗУБЧУК

— У відпустку ми його чекали, але він віддав її побратимові, а сам пішов на позицію і загинув, – каже дружина захисника-Героя із волинського міста Каменя-Каширського Людмила. – Саша знав, чим може закінчитися для нього війна, бо бачив, скільки життів вона забрала. Але кожного разу, навіть тоді, коли піс-

“

Олександр Бірук знав ціну війни, але навіть після поранення знову пішов на передову – до своїх хлопців.

ля поранення мав статус «обмежено придатний», й був варіант вже не їхати на передову, а перевестися в тилловий підрозділ, він все одно вертався до побратимів. А на моє прохання дати, на всякий випадок, телефон командира підрозділу, в якому служив, когось із товаришів, відповідав: «Для чого? Як уб'ють, то привезуть, а як поранять, то тобі подзвонять».

Мама, яка не вміла відправляти «есемеску»...

● ДО СЛІЗ

Щоденник сина, який роками не мав часу відповісти на мамині повідомлення, а потім почав чекати на них більше за все на світі

ФОТОКОЛАЖ: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Мама не вміла вправно користуватися телефоном, зате вміла вкладати в короткі повідомлення найбільшу любов.

Зворушлива розповідь – на с. 12 »

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

У СКОРБОТИ НЕМАЄ ГОДИННИКА...

● ДО СЛІЗ

Говори про того, хто пішов. Згадуй. Плач, коли цього потребує серце...

Марія МРІЯ, zytia.org

Втратити близьку людину – це не просто попрощатися з нею... Це вчитися жити з її відсутністю.

Дивитися на місце, де вона колись була,

і відчувати, ніби там згасла частинка твоєї душі.

У скорботи немає годинника.

Не існує певного дня, коли біль остаточно зникає.

Бувають ранки, коли ти знаходиш у собі сили йти далі,

а бувають дні, коли один-єдиний спогад знову розбиває тебе на уламки.

І це нормально.

Це не слабкість і не поразка.

Це свідчення того, що любов досі живе у твоєму серці.

Любов, яку ти віддав,

і любов, яку отримав,

не зникає разом зі смертю.

Вона лише змінює свою форму.

Стає пам'яттю.

Знайомим ароматом, що раптом з'являється нівідки.

Пісню, яка на мить повертає відчуття рідної присутності.

Або тихою сльозою, що котиться щокою без попередження.

“

**Любов, яку ти віддав,
і любов, яку отримав,
не зникає разом зі смертю.**

Іноді тобі соромно сміятися, жити далі, просто дихати.

Але жити – не означає забути.

Жити – це також вшановувати.

Це продовжувати свій шлях, спираючись на любов,

яка була посіяна у твоїй душі

й назавжди залишилася в ній.

Говори про того, хто пішов.

Згадуй.

Плач, коли цього потребує серце.

Але дозволь собі й зцілюватися.

Адже навіть якщо ваша спільна історія змінилася,

вона не завершилася.

Живи так,

щоб, де б не перебувала ця дорога тобі людина,

вона могла пишатися тобою.

А коли здаватиметься, що сил іти далі вже немає,

підведи очі.

Бо навіть у самому серці скорботи

завжди залишається світло.

«У той день ти мав повернутися до мене...»

● НЕЗАГОЙНА РАНА

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

**«ПОБАЧИВШИ МЕНЕ
ДРУГИЙ РАЗ, САША
ВЖЕ ВИРІШИВ,
ЩО Я БУДУ ЙОГО
ДРУЖИНОЮ, – ТАК І
СТАЛОСЯ»**

Зустрівшись із дружиною Олександра Бірука – Людмилою, ми говорили найперше не про війну, яка забрала чоловіка, батька двох синів, а про те, як доля звела життєві шляхи подружжя, як народилося їхнє кохання.

– Історія нашого знайомства – незвичайна, – каже жінка, охоче повертаючись до того минулого, яке завжди буде з нею. – Я родом із села Великий Обзир, Саша жив у Камені-Каширському. І перший раз ми побачилися з ним на весіллі в його родича – в селі Бронця. На той час я вже працювала в райцентрі – в Будинку дитячої та юнацької творчості, хоч мала лише вісімнадцять, – просто рано до школи пішла, в класі була наймолодша, тож у чотирнадцять вступила в педагогедж, а в сімнадцять одержала диплом. Одне слово, тоді про серйозні стосунки ще не думала. Тому-то, відчувши залицяння з боку незнайомця – втекла із весілля. Але зовсім скоро, за тижнів два, була друга зустріч – знову на весіллі, тільки вже в моєму рідному селі. І, побачивши мене другий раз, Саша вже вирішив, що я буду його дружиною, – так і сталося.

Після тієї другої зустрічі (це було восени 2002 року) вони вже почали зустрічатися. І новий 2003-й святкували разом. Разом його й проводжали, вже будучи подружжям.

– Ніколи не забуду, як Саша просив моєї руки. Була якраз Пасха. Ми з ним вперше приїхали в гості до моїх батьків. Повечеряли. Мама тоді після тяжкої операції була майже лежача – він прийшов до неї, став на коліна й почав питати, чи віддасть вона й тато мене заміж за нього. Мама розплакалася й сказала: «Коли дочка

Світлина, на якій сімейство Біруків зустрілося, – пам'ять про першу відпустку чоловіка, тата в березні 2023-го.

згідна, то й ми не проти».

1-го червня вони одружилися. Наречений було двадцять, нареченому – двадцять три. Майже три роки молода сім'я жила в батьків Олександра. Там їхній старший син, Олексій, народився. Олександр, який закінчив Львівський технікум залізничного транспорту, працював техніком-електромеханіком на залізниці в Ковелі.

– Ми майже не бачилися, бо їхав чоловік з дому рано-вранці, а вертався – пізнього вечора, – пригадує жінка. – Й тоді він розраховувався. З допомогою його й моїх батьків ми придбали будинок. Оскільки він був недобудований, то вже самі його доводили до пуття. Разом вікна вставляли, двері. Саша багато що своїми руками зробив. Коли чогось і не знав, не вмів, то вчився. Він час від часу їздив на сезонні роботи.

І от коли подружжя й дім впорядкувало й обійстя облаштувало, й діти попідростали (через п'ять літ після первістка в них народився ще один син, Владислав), й можна було, як кажуть, пожити для себе, почалася повномасштабна війна.

**«ЯК Я МОЖУ СІДІТИ
ВДОМА? МУШУ
ЗАХИЩАТИ УКРАЇНУ»**

Старший син Біруків навчався у столичному виші. Від нього Людмила й почула 24 лютого:

правили додому: «Чекай, покличемо». Я зраділа, що чоловік залишився вдома й зміг поїхати за сином та племінниками, які не мали чим вибратися з Києва. І згодом він ще не раз ходив у військкомат, але його відправляли додому. Так було до осені – у вересні таки покликали...

За словами Людмили, на цей час війна боляче зачепила їхню родину. Її племінник, Олександр Заремба, – син сестри, яка рано померла («тож він був мені, як рідна дитина»), свого часу сімнадцятирічним пішов в АТО. Відслужив три роки. У 2021-му повернувся додому, а коли почалося повномасштабне вторгнення, то він знову записався в ЗСУ – з 26 лютого 2022 року воював у 14-тій окремій механізованій бригаді.

– Саша служив у розвідці – на безпілотноках, з якими тоді ще мало хто був обізнаний. І от із 7-го на 8-е квітня пішов з побратимом на завдання й не повернувся. Нам сповістили, що він пропав безвісти (лише в грудні 2023 року стане відомо, що він загинув 8 квітня 2022 року в селі Максимівка Миколаївської області, а поховали ми його 1 січня 2024-го).

Тож коли мій чоловік ішов на війну, то я шукала племінника. Він сказав: «Така дитина пішла воювати – як я можу сидіти вдома? Мушу захищати Україну». Я плакала, бо знала, куди він іде. Говорила: «Ти хочеш, щоб і тебе не було, а в тебе ж два малолітні сини!». Але Саша одне твердив: «Ні, я мушу йти...» І пішов, свідомо вибравши цей шлях, добре знаючи, що з війни не всі вертаються.

Фото з архіву Людмили БІРУК.

Наречений було 20, нареченому – 23: вони не знали, що попереду в них тільки два десятки літ спільного життєвого шляху.

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Людмила Бірук: «Я фотографувала кожную мить, коли ми були разом».

Олександр Бірук трохи був на Житомирщині. Але оскільки не мав військової підготовки, то його відправили на Рівненський полігон. За словами дружини, 12 днів навчався, там і присягу прийняв. Після цього в складі 102-ї бригади потрапив у Запорізьку область. 24 жовтня 2022-го вже виходив на «нуль». Боєць-піхотинець із Каменя-Каширського був на війні майже півтора року.

«ЙОГО НЕ ВСТИГЛИ ВЧАСНО ВИВЕЗТИ З ПОЛЯ БОЮ»

– За цей час чоловік двічі був у відпустці, – розповідає Людмила. – Перший раз несподівано приїхав в березні 2023 року. Такий сюрприз зробив мені й синам. Тоді відпустку йому дали за успішно виконане бойове завдання – хлопці йшли на позицію – мінувати поле, щоб російських окупантів зупинити, й ніхто не знав, чи повернеться звідти живий. А вдруге після операції (коли був на позиції, то отримав травму) його відпустили додому на ре-

білітацію – проходив лікування в Камінь-Каширській лікарні. Відпустка припала на жовтень і листопад трохи захопила. І хоч тоді Саші дали статус «обмежено придатний для служби» й був варіант вже не їхати на передову, а перевестися в тилу структуру, він все одно вернувся до хлопців.

Закінчувалася відпустка. Наступного дня Олександр мав від'їжджати в частину, а напередодні зібралася вся родина – побачилися, поговорили. І так само всі проводжали на автостанції. У дружини такий спогад:

– Я фотографувала кожную нашу мить, коли ми були разом. Хоч Саша й не хотів – сердився. Ніби передбачала, що то наша остання зустріч. А швидше всього – просто розуміла, що це війна, що можу більше не побачити свого коханого. Олександр сам завжди казав: «Звідти вертаються «двохсотими» або «трьохсотими»...

Після своєї останньої відпустки Олександр Бірук воював ще більше трьох місяців.

Фото з архіву Людмили БІРУК

Остання зустріч подружжя.

Про ці дні, тижні Людмила згадує так:

– Другого січня Саша сказав, що його призначили командиром стрілецького відділення, що він вже водить на завдання своїх хлопців. Я, як завжди, знаючи, коли чоловік йшов на позицію, стежила за тим, чи вже повернувся: якщо з'явився в мережі, прислав есемеску, то значить все добре. Так тривало ще десь півтора місяця. А 15 лютого в нас була остання розмова – більше він не вийшов на зв'язок. До речі, якраз з цього числа Саша мав бути у відпустці, але він віддав її побратимові, в якого, не пам'ятаю, чи то дитина народилася, чи була інша якась поважна причина для невідкладної поїздки додому. Дізнавшись про це, я дуже засмутилася. Адже 1-го січня похоронила племінника, тож обступали тривожні думки – не могла дочекатися приїзду чоловіка. Натомість

мною, і думаю, як це страшно, коли вже ніщо не може повторитися...

«СЛАВА БОГУ, Є ЛЮДИ, БЕЗ ЯКИХ Я, МАБУТЬ, НЕ СПРАВИЛАСЯ ЗІ СВОЇМ БОЛЕМ!»

Могла б бути окрема розповідь про те, як жінка, похоронивши за два місяці двох дорогих їй людей – племінника, котрий був їй, як рідна дитина, й чоловіка, вчилася жити (виживати), щоб іти далі.

– Ще в 2023 році, – розповідає Людмила, – коли я шукала племінника, то пішла вчитися на психолога. Надіялася, що чоловік повернеться живий з війни, й мені потрібні будуть навички, як йому допомогти. А вийшло так, що

що, відчувалося, дуже наболіло на душі:

– Хто зрозуміє таких, як ми? Звичайно, той, хто пройшов через прожите нами. Я усвідомила, що поки сама собі не допоможеш – тобі ніхто не допоможе. Бо навіть якщо хтось і руку подасть, то все одно треба, щоб ти встала і далі йшла. Я, як й інші жінки, уже навчилася жити зі своїм болем. Питання: «Як ти?», яке доводиться чути, мене дуже тригерить. Бо як може бути, коли ти за два місяці похоронила племінника й чоловіка?

І про те, що війна, дай Бог закінчиться, розмірковувала Людмила Бірук:

– І зараз бачиш, що військовослужбовці після по-

“

Тепер дивлюся фото, – каже Оксана, – на яких він із синами, зі мною, і думаю, як це страшно, коли вже ніщо не може повторитися...

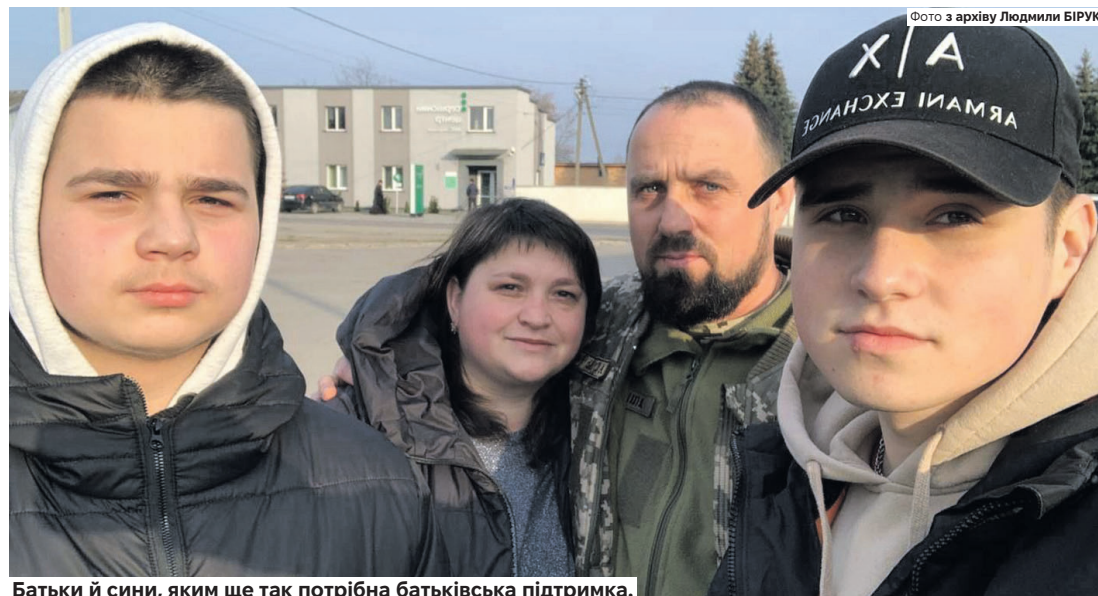

Фото з архіву Людмили БІРУК

Батьки й сини, яким ще так потрібна батьківська підтримка.

мене чекало найстрашніше – звістка, що він загинув.

Сталося так, що 20 лютого Людмила була в Луцьку – в обласному драмтеатрі вручали посмертну нагороду її племінника, Олександра Заремби, й вона поїхала за нею разом з його татом. Уже в той день, по суті, жінка знала, що з її Сашею сталося непоправне. Але ті, до кого дзвонила й розпитувала про нього, ще залишали їй якусь надію, оскільки «тіла не було». Та 21 лютого зателефонував побратим чоловіка і сказав: «Олександра нема – після поранення його не встигли вчасно вивезти з поля бою». Сповідання вручили, коли уже знала, що війна навіки розлучила з коханим.

Свічка життя бійця згасла в нерівному бою з ворогом у Малинівці Пологівського району на Запоріжжі. Дружині привезли всі речі чоловіка, мобілку. Вони по-особливого дорогої їй і дітям: – Тепер дивлюся фото, – каже Оксана, – на яких він із синами, зі

тепер допомагаю таким, як я сама, – дружинам, які втратили чоловіків, мамам, котрі поховали синів. Працюю психологом у центрі життєстійкості Камінь-Каширської громади. А поки цього центру не було, то волонтерила в районній організації Товариства Червоного Хреста.

А якщо до першого року великої війни повернутися, то, виявляється, Людмила Бірук не раз ходила у військкомат:

– Чоловік йшов одною стороною, а я другою. Але мені щоразу говорили: «Ти учиш дітей, то йди і вчи» (Людмила Бірук уже чверть століття працює в Будинку дитячої та юнацької творчості, куди прийшла ще зовсім молодістю, очолює тут зразкову студію «Водограй». – Авт.). Потім пропонували посаду психолога у військкоматі, але я вже була в Центрі життєстійкості. Ніколи не стояла осторонь волонтерства – роблю, що можу, що в моїх силах.

Жінка говорила й про те,

ранення їдуть назад на передову, бо не можуть вже тут жити – їм важко прийняти цивільне життя. Треба, щоб люди вчилися розуміти тих, хто пройшов через пекло. Важливо не обходити стороною чоловіка, у якого нема ноги чи руки, як інваліда, а, навпаки, допомагати йому. Скажу, що багатьох війна не зачепила, – вони живуть всі ці роки, як і раніше жили. Їм важко зрозуміти нас – дружин, котрі втратили чоловіків. Вони тільки стежать, як ми живемо, що робимо, що одягли, чи посміхаємося («Як так – не зламалася, встала?»).

Слава Богу, є люди, без яких я, мабуть, не справилася зі своїм болем! Є моя родина – батьки мої й чоловікові (я як називала свекрів мамою й татом, то так і називаю), друзі. Сини мої дають силу жити, рухатися далі, бути і за маму, і за тата – вивчити їх, онуків дочекатися, яких, на жаль, не судилося побачити їхньому батькові.

«Так ніхто не кохав»
Вона здатна лише ненадовго його зупинити справжнє кохання. Вільям Голдман (1931–2018), американський романіст, сценарист і драматург.

volyn.com.ua

Божевільне кохання Френсіса Скотта Фіцджеральда

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Американський письменник Скотт Фіцджеральд (1896–1940) та його дружина Зельда (1900–1948) – одна із найзнаменитіших, яскравих і трагічних пар в історії світової літератури. Вони стали втіленням «віку джазу» (термін, який придумав сам Скотт), уособлювали блиск і багатство, нестримну веселість і приховану за цим спустошеність 1920-х років

Марина ЛУГОВА

«Я ЗАКОХАНИЙ У БУРЕВІЙ...»

Ще у шкільні роки Скотт почав писати п'єси для учнівського театру та друкував свої оповідання в місцевих журналах. Однак в університеті, на який він покладав великі сподівання, юнак став справжнім невдахою: і з футбольної команди його виключили, і до театрального гуртка не взяли та й особливими успіхами в навчанні також не міг похвалитися. Тому після третього курсу Фіцджеральд зважився на відчайдушний крок – напередодні випускних іспитів кинув Принстон і записався добровольцем до діючої армії – на той момент США долучилися до участі в Першій світовій війні. Втім, 67-й піхотний полк, у якому служив Френсіс, не був задіяний у серйозних боях. Незабаром він потрапив із полком до Алабами (штат, розташований у південно-східному регіоні США). Там у квітні 1918 року зустрів свою майбутню дружину – місцеву «знаменитість» Зельду Сейр, котра мала велике коло шанувальників.

18-річна Зельда щойно закінчила коледж зі званням найгарнішої випускниці... Вона виділялася свавільним характером, легковажністю і нерозважливостю, носила коротке волосся, пробувала палити, шокувала громадськість відвертими купальниками, тікала з дому на нічні побачення тощо. Нестримна дівчина намагалася завжди бути в центрі уваги і не мала відбою від прихильників, ряди яких поповнили і ново-прибулі солдати. Однак єдиним, хто справді привернув до себе її серце, став молодший лейтенант Фіцджеральд – і їхні почуття були взаємними. Як писав він у своєму щоденнику: «Я закоханий у буревій... Я кохаю її, я кохаю її, я її кохаю!»

Незабаром надійшла звістка про закінчення війни, армійські

Скотт Фіцджеральд та його дружина Зельда стали зірками тієї епохи. Вони задавали стиль у літературі й моді, світському житті.

частини залишили місто. Демобілізувавшись, Фіцджеральд перебрався до Нью-Йорка, де влаштувався у рекламне агентство. Попри розлуку, Зельда не забувала про коханого. Але чоловіком і дружиною вони стали лише тоді, коли Скотт добився фінансового успіху – таку умову поставила Зельда. Сталося це після того, як вийшов його роман «По цей бік раю», де Фіцджеральд не забув надати головній героїні риси коханої, а також додав до тексту цілі уривки з її листів. Через тиждень після виходу книги, 3 квітня 1920 року, Френсіс Скотт Фіцджеральд і Зельда Сейр одружилися.

КОРОЛЬ І КОРОЛЕВА ДЖАЗУ

Медовий місяць молодята провели у шикарному нью-йоркському готелі «Балтимор», де ні в чому собі не відмовляли. А пізніше вони придбали маєток у середземноморському стилі на Мангеттені (штат Нью-Йорк, США). Можна з упевненістю сказати, що Фіцджеральди стали зірками тієї епохи. Вони задавали стиль у літературі, у моді, у світському житті. За їхніми пригодами невідступно слідували репортери, а яскраве подружжя вміло епатувати публіку.

Незабаром Зельда завагітніла, але це жодним чином не завадило її світському життю. Свій стан вона переносила досить легко і навіть до пологового будинку потрапила напередвипуск. 26 жовтня 1921 року з'явилася на світ єдина дитина подружжя, її назвали на честь батька – Франческа Скотт Фіцджеральд. Про свою доньку, яку батьки лагідно кликали Скотті, Зельда говорила: «Я не хочу, щоб вона виросла серйозною, і не хочу, щоб вона стала великою. Хай буде багата і щаслива, ось і все!»

Однак фінансова стабільність виявилася досить примарною: у нестримних розвагах гроші швидко закінчувалися, читачі й видавці вимагали нових творів зіркового Фіцджеральда,

У подружжя була єдина донька, яку батьки лагідно кликали Скотті.

але світські заботи не залишали йому часу для письма. Він сам говорив: «Оповідання можна написати після пляшки, але роман потребує ясності думки». Щоб скоротити витрати і збагатитися новими враженнями для подальшої творчості, 1924 року родина перебралася до Європи.

Новий етап у житті Зельди і Скотта розпочався відпочинком на Рив'єрі (узбережжя Лігурії), потім вони відвідали Італію, а згодом оселилися в Парижі, де того часу проживала ледь не вся американська інтелектуальна еліта на чолі з Гертрудою Стайн. Орендовані вілли, розваги і нове товариство аж ніяк не сприяли ні економії, ні творчому усамітненню. Сам Френсіс описував ці роки як період «тисячі вечірків і жодної роботи».

ІМ ОБОМ ПОТРІБНА БУЛА ДРАМА

Серед біографів побуває думка, що невдовзі після народження Скотті, Зельда знову завагітніла, але зробила аборт. Пізніше пара мріяла про сина, але всі їхні спроби були невдачливими...

Зельда сама була творчою особистістю. Як і чоловік, місис Фіцджеральд прагнула реалізувати себе в літературі: писала оповідання, рецензії та нариси, що публікували в періодиці – часто з додаванням імені Скотта або взагалі авторство приписувалося йому. У Франції вона професійно займалася живописом, особливою її пристрастю був

балет. Але, врешті-решт, творча нереалізованість, охолодження в стосунках із чоловіком призвели до того, що їхній шлюб перетворився на взаємне руйнування. Зловживання алкоголем і фізичне виснаження негативно позначилися на психічному стані Зельди. Уперше дружину Фіцджеральда шпиталізували навесні 1930 року в стані алкогольного сп'яніння з ознаками дезорієнтації та сильного збудження. Серед симптомів лікарі зазначали манію переслідування, перепад настроїв, аутизм, галюцинації, нав'язливі ідеї, під дією яких вона ставала зовсім іншою людиною. Біографи Фіцджеральдів висувають припущення, що Зельда мала просто затяжну депресію на тлі виснажливих тренувань і зловживання алкоголем. Однак застосовані до неї електрошокова терапія та ін'єкції інсуліну, що були на ті часи традиційними методами, могли стати поштовхом до виникнення психічних розладів. Загалом Зельда перебувала на обліку в психіатричних закладах упродовж 17 років.

«ЗЕЛЬДА – ЄДИНИЙ БОГ, ЯКИЙ У МЕНЕ ЛИШИВСЯ»

Такі рядки присвятив власній дружині Френсіс ще 1920 року. І, справді, всі події його свідомого існування так чи інакше були пов'язані з нею. Думки біографів стосовно ролі Зельди в житті письменника не є однозначними: хтось вважав її музою, натхненницею, яка так

і не змогла реалізуватися в тіні відомого чоловіка, інші звинувачували у всіх творчих невдачах Скотта, називаючи його навіть «злим генієм». Втім, незважаючи на складні та відверто дивні стосунки, сповнені скандалів та епатажу, Фіцджеральди завжди залишалися нерозривно прив'язаними одне до одного.

Коли дружина опинилася у психіатричній лікарні, Френсіс не шкодував грошей на консультації з першими світилками медицини. Він влаштував її до найкращих клінік Америки і Європи, а сам незмінно селився в готелі поруч. Постійно навідувався дружину, листувався з нею, називаючи її «найпрекраснішою, найчарівнішою і найгарнішою людиною, яку будь-коли знав». Сучасний дослідник Мікола Ларінський стверджує, що розлад їхній був спільним. Адже, за його словами, «Фіцджеральд переживав усі стадії хвороби дружини, поліпшення і погіршення стану, візити до лікарів і психотерапію». Чи не тому швейцарський психіатр Адольф Мейер серйозно наполягав на шпиталізації і самого Скотта...

На початку 1930-х років у житті письменника справді настала «чорна смуга». До особистих трагедій додалися фінансові негаразди: лікування Зельди і навчання у приватних пансіонах доньки вимагали чималі гроші. Фіцджеральди ніколи не вміли зощадувати – шалені гонорари попередніх років незмінно розтринькували на швидкоплинні розваги, натомість на майбутнє не лишалось нічого. 1934 року Скотт опублікував новий роман «Ніч лагідна», який розпочав ще 1925-го. Цей твір про подорож молодого звукооператора з матір'ю по Європі переріс в оповідь про лікаря-психіатра Діка Драйвера, одруженого на своїй психічно хворій пацієнтці. Ніколь Драйвер, як неважко здогадатися, була повністю списана з образу Зельди. Зрештою, головний герой роману розлучається з нею, закохавшись у молодшу актрису. Скажімо, Френсіс теж шукав розраду в інших жінках, але жодна з них не змогла замарити власну дружину. Так у своєму щоденнику письменник занотував: «Я розгубив надію на об'їзних дорогах, що ведуть до клініки Зельди, наше кохання було єдиним у столітті. Коли в наших стосунках відбувся розлом, життя втратило для мене будь-який сенс».

Шлюб Френсіса Скотта Фіцджеральда та Зельди Сейр тривав 20 років. Вони одружилися 3 квітня 1920 року, а офіційно їхній союз завершився через смерть письменника 21 грудня 1940 року. Незважаючи на розриви, кризи та лікування Зельди в психіатричних клініках, офіційно вони так і не розлучилися.

Джерело: neuronews.com.ua.

Не 1+1, а окрема особистість

● ПСИХОЛОГІЯ ВЗАЄМИН

Як протистояти стереотипам, які нам нав'язує суспільство, що «соромно бути самотнім»: як суспільство нав'язує нам стосунки

Ірина ТАНАСІЙЧУК, vikna.tv

XXI століття – час динамічних змін та нових підходів. Багато людей визначають саморозвиток, кар'єру чи інші види діяльності як пріоритетні, а тому не поспішають або просто не хочуть мати стосунки.

Однак суспільство неохоче приймає цей порядок денний. Навіть коли йдеться не про своє життя, а долі інших людей. Ми часто не приймаємо самотніх людей без стереотипів та принизливих зауважень.

Тож сингл-шеймінг все ще залишається проблемою у нашому просунутому світі. (**Сингл-шеймінг** (від англ. *single* – один/самотній та *shaming* – соромлення) – це **соціальний осуд, тиск або висміювання людей через те, що вони не мають романтичного партнера або чоловіка/дружини**).

Але чому людям так важко прийняти факт самотності інших? Експерти порталу elle.ua спробували розібратися.

СІНГЛ-ШЕЙМІНГ: ЧОМУ ЛЮДИ НЕ ПРИЙМАЮТЬ САМОТНІХ ЛЮДЕЙ

Інститут когнітивного моделювання навів статистику, яка показує, що все більше людей не прагнуть до пошуків партнера. Але суспільство не поспішає їх підтримувати, а іноді нав'язує почуття сорому.

Фотоколлаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Соціальний тиск: родичі, друзі, знайомі – всі хочуть вже знати, коли «ти вже когось знайдеш»?

Не маєш стосунків – нецікавий іншим, неуспішний, недостатньо хороший, дивний, відлюдкуватий, асоціальний. І ще десятки інших ярликів чіпляють на таких людей.

ЧОМУ ЛЮДЯМ ТАК ВАЖЛИВО ДОТРИМУВАТИСЯ ПРАВИЛА 1+1?

1. Культура парності. Медіа всюди показують, що щастя можливе лише в стосунках.

2. Соціальний тиск від друзів, родичів, а іноді зовсім сторонніх людей, яким цікаво – коли ти вже когось знайдеш?

3. Страх бути не таким, бо якщо не маєш пари – з тобою щось не так, ти не вписуєшся в традиційний сценарій.

4. Залежність від думки інших, особливо якщо соцмережі створюють думку, що всі

навколо щасливі у стосунках.

5. Економічні та культурні установки, адже раніше родина була фактично умовою виживання, особливо для жінок. Самотні люди були у зоні ризику.

ЯК ПРОЯВЛЯЄТЬСЯ СІНГЛ-ШЕЙМІНГ?

Окрім постійних докорів мами про онуків і жартів про 40 котів у старості, це явище має інші прояви.

Наприклад, друзі постійно намагатимуться познайомити тебе з потенційними партнерами та за будь-якої можливості залишити вас наодинці.

У разі твоїх заперечень та прохань не робити такого, вони наполягатимуть на тому, що тобі потрібно знайти чоловіка або дружину.

Внаслідок таких дій людина починає вірити, що її самот-

ність справді є проблемою. В неї виникає почуття емоційної виснаженості через постійні виправдовування, вона уникає важливих рішень та має проблеми з довірою.

“**Фільми, книги, серіали – всюди нам показують, що щастя можливе лише в стосунках.**

Життя починає здаватися переконами за стосунками, а не пошуком власного щастя.

ЩО РОБИТИ З СІНГЛ-ШЕЙМІНГОМ

Ні, не треба негайно шукати партнера просто через тиск суспільства. Це твій вибір і ніхто

не має права примушувати тебе до інших дій. Краще зосередься на таких діях:

- визнач свої переконання щодо самотності. Переконай себе, що це не поразка, а вибір;
- простеж, які слова інших впливають на тебе, і відокремлюй їх від реальності;
- вчися відповідати на некоректні запитання, не виправдовуючись за свої переконання;
- фокусуйся на цілях і радощах замість пошуку певного статусу;
- не порівнюй своє життя з життями інших;
- оточи себе людьми, які не знецінюють твій вибір.

Якщо тобі так тривожно від тиску суспільства, тоді психологиня Бонні Скотт надела виданню Bussinwss Insider

8 ПЕРЕВАГ СТАТУСУ SINGLE:

• більше простору для обдумування. Самотні люди вміють ухвалювати рішення самостійно, що веде до більшої свободи та кращої здатності балансувати між обов'язками;

• у самотніх людей більше часу на фізичні активності, що є корисним для здоров'я;

• самотні люди мають більше можливостей підтримувати міцні зв'язки з друзями;

• в них краща ситуація з фінансами, адже самотні люди витрачаються лише на себе;

• вони краще справляються зі своєю роботою, бо мають ширші можливості для розвитку;

• іноді самотність важко сприймається людьми, але такий самий ефект мають й стосунки з неправильно людиною;

• самотні краще пристосовуються до ситуацій, коли їм потрібно бути незалежними;

• насамкінець дуже важливо бути щасливим не лише з кимось, а й наодинці.

Звила «Пташине гніздо» для одиноких літніх жінок

● ДОБРОТА ВРЯТУЄ СВІТ!

Робін Єріан відклала 150 тисяч доларів на власну старість. А потім витратила ці гроші, щоб інші жінки не старіли на самоті

Лія ЛІС

Робін Єріан (Robyn Yerian) із невеликого містечка Камбі в Техасі було близько 70 років, коли вона ухвалила рішення, на яке наважився б далеко не кожен.

Замість того щоб залишити всі пенсійні заощадження собі, жінка вклала їх у створення особливого поселення

для літніх жінок, яким було складно знайти доступне житло.

Так з'явився The Bird's Nest – «Пташине гніздо»: кілька гектарів землі з невеликими приватними будиночками та спільним простором для мешканок.

Ідея виникла через проблему, про яку нечасто говорять уголос.

Багато жінок зустрічають старість наодинці.

Хтось втратив чоловіка, хтось пережив розлучення, а дехто все життя піклувався про дітей і родину, відкладаючи власні потреби на потім.

Коли приходить пенсія, з'являється інша реальність: невеликі доходи, висока оренда та страх залишитися без підтримки.

Робін вважала, що самотність не повинна означати самотність.

У кожної мешканки є власний маленький будинок – зі своїм простором, тишею та приватністю. Але за дверима чекають сусідки, спільні

Поселення, яке створила Робін Єріан, самі мешканки називають «справжнім раєм».

сади, розмови й люди, які помітять, якщо хтось давно не виходив надвір.

За повідомленнями про цей проект, оренда починалася приблизно від 450 доларів на місяць.

Це не розкішний курорт і не пансіонат.

Це місце, де можна

залишатися незалежною, але не почуватися покинутою. Де допомога поруч, але ніхто не забирає свободу. Де старість не означає ізоляцію.

Коли про поселення дізналися ширше, Робін почали писати жінки з різних куточків країни.

Виявилося, що багато хто давно шукав саме таку форму життя.

Іноді велика зміна починається з простої думки: якщо ти бачиш чужу проблему й можеш хоча б трохи допомогти – не проходи повз.

«Ненавість парализує життя, а любов звільняє його; ненавість затьмарює, а любов освітлює»
(Мартін Лютер КІНГ (1929–1968), американський баптистський пастор, громадський діяч, оратор, лідер руху боротьби проти расизму).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Роками Артем переконував Марину, що без нього вона – ніхто. Та одного дня розбилося не лише дзеркало його самозакоханості, а й страх, який утримував жінку поруч.

«Ти ж без мене – ніхто...»

• СЕ ЛЯ ВІ

Він був упевнений, що дружина ніколи не наважиться зробити крок убик. Бо роками переконував її, що вона нікому більше не потрібна. Він завжди казав, що їй пощастило

Василина ПИСАНКА

– Без мене ти б нікому не була потрібна, – усміхався Артем, поправляючи перед дзеркалом краватку. – Я тебе витягнув у люди.

Спершу Марина сміялася. Думала, що це його своєрідний гумор. Потім почала ображатися. А згодом перестала навіть сперечатися. Бо кожна сварка закінчувалася однаково: вона плакала, а він переконував, що нічого образливого не сказав.

– Ти все перекручуєш.

– У тебе хвора фантазія.

– Нормальна жінка була б мені вдячна.

Іноді Марина записувала в телефон його слова – дослівно, щоб не забути. Та коли наступного дня нагадувала про них, Артем лише поблажливо посміхався:

– Господи, ти вже й нотатки ведеш? Тобі справді треба лікувати нерви.

Коли вона знаходила в його телефоні чужі повідомлення, Артем не виправдовувався. Навпаки – обурювався:

– Ти нишпорить у моїх речах? Це вже патологія!

Він міг назвати іншу жінку «сонечком», запросити її на вечерю, а потім переконати Марину, що це лише дружнє листування. І за кілька хвилин вона сама просила вибачення за ревності.

Він умів перетворювати її біль на її провину. Запізнавався до ночі – вона «контролювала» Марину, що це лише дружнє листування. І за кілька хвилин вона сама просила вибачення за ревності. Він умів перетворювати її біль на її провину. Запізнавався до ночі – вона «контролювала» Марину, що це лише дружнє листування. І за кілька хвилин вона сама просила вибачення за ревності.

Критикував її одяг, роботу, подруг, навіть робить це винятково заради неї.

– Хто тобі ще скаже правду, крім мене?

Поступово Марина перестала довіряти власним відчуттям. Перед кожною розмовою добирала слова, боячись знову почути, що вона істерична, невдячна чи недостатньо розумна. Навіть дивлячись у дзеркало, бачила себе його очима – втомлену, нецікаву, нікому не потрібну.

Артем був певен: вона нікуди не піде. Надто тиха. Надто прив'язана. Надто закохана в того чоловіка, якого він колись зіграв для неї.

Тому й не помітив, коли вона почала мовчати інакше.

– Ти? Мені зрадила? Не сміши!

У її житті з'явився Андрій – колега, який не переконував її, що вона все вигадує. Він просто слухав. Не переконував. Не сміявся з її сліз. Не називав слабкістю її втому. Коли Марина випадково переплутала дату зустрічі, Андрій не сказав: «У тебе проблеми з пам'яттю». Лише спокійно відповів:

– Нічого страшного. Таке буває.

Ці прості слова вразили її сильніше, ніж компліменти.

Поруч із ним Марина раптом згадала, що її сміх може бути щирим, думка – важливою, а почуття не потребують дозволу. Вона знову почала вдягати яскраві сукні, зустрічатися з подругами й не вибачатися за кожне своє бажання.

Того вечора вона переступила межу.

Не через велике кохання. Не заради нового майбутнього. Це була помста – тиха, розпачлива спроба довести самій собі, що Артем не є центром її світу. Що він не зміг остаточно знищити в ній жінку.

Коли чоловік здогадався, спершу засміявся:

– Ти? Мені зрадила? Не сміши!

А потім побачив її очі. У них уже не було звичного страху.

– Навіщо? – прошипів він.

Марина довго мовчала.

– Щоб хоч раз ти відчув те, що я відчувала роками.

Артем зблід. Його обурило не сама зрада. Його приголомшило те, що жінка, яку він вважав своєю власністю, наважилася діяти без його дозволу.

Він назвав її невдячною, брехливою, зіпсованою. Кричав, що подарував їй найкращі роки. Розповів родичам і знайомим, що Марина зруйнувала сім'ю. Жодного разу не згадав про власні зради, приниження і слова, якими щодня стирив її віру в себе.

Марина знала: зрада не зробила її правою. Вона не була ані порятунком, ані перемогою. Лише болючим доказом того, наскільки далеко все зайшло.

Та життя поруч із ним уже не могло бути її довічним покаранням.

Уранці вона склала речі. Артем стояв у дверях, упевнений, що це чергова вистава.

– Ти ще приповзеш! – кинув він услід. – Кому ти потрібна?

Марина завмерла лише на мить.

Раніше ці слова розчавили б її. Тепер вона зрозуміла: це був останній ланцюг, яким він намагався її втримати.

Вона зачинила двері й уперше за багато років повірила не йому, а власним відчуттям: назад вона не повернеться.

«Це була моя помста!»

Фото: instagram.com/kholodenkon.

Психологиня Наталія Холоденко відверто розповіла про свої болісні стосунки.

• НАЧИСТОТУ

Українська психологиня та блогерка Наталія Холоденко вперше чесно зізналась у зраді чоловікові

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Зокрема, знаменитість в Instagram-stories вирішила поговорити про невірність у стосунках. Психологиня чесно зізналась, що мала такий досвід. До слова, Наталія Холоденко зраджувала чоловікові. За словами знаменитості, це була її така своєрідна помста колишньому обранцеві.

«Так, я зраджувала. Це була така моя помста і спроба емоційно відновитися. Але «олень» про це здогадувався. Просто нарцисичні «олені» думають, що ти настільки від нього в захваті, що ти крок не зробиш в іншому напрямку. Вони дуже самовпевнені і дуже переоцінюють свою роль в нашому житті», – говорить психологиня.

Наталія Холоденко детальніше пояснила, чому пішла на цей крок. За словами психологині, її колишній обранець був нарцисом. Окрім того, чоловік газлайтив* Наталію Холоденко. Тож, знаменитість знайшла для себе вихід саме у зраді.

«Як я ходила наліво, коли у мене були стосунки. У мене був перший контакт, ще коли у нас тільки почалися стосунки. Він про це не знав. Я тоді якось не відчувала почуття провини, бо я вважала, що в мене ще не серйозні стосунки. Потім, коли він мене почав газлайтити, то в тебе ж народжується внутрішній протест», – пояснила знаменитість.

* Газлайтинг – це форма психологічного насильства та маніпуляцій, коли одна людина

змушує іншу сумніватися у власній адекватності, пам'яті, сприйнятті реальності чи тверезості розуму.

Мета маніпулятора – отримати повний контроль над жертвою та змусити її залежати від його думки.

ГОЛОВНІ ОЗНАКИ ГАЗЛАЙТИНГУ:

• **Заперечення фактів:** маніпулятор стверджує, що події, яка відбулася, ніколи не було («Я такого не казав», «Тобі приснилося»).

• **Перекручування реальності:** вас переконують, що ваші спогади помилкові («У тебе проблеми з пам'яттю»).

• **Знецінення емоцій:** ваші почуття називають перебільшенням («Ти занадто чутлива/чутливий», «Ти робиш із мухи слона»).

• **Перекладання провини:** У будь-якому конфлікті винними роблять вас («Це ти мене спровокував/спровокувала»).

• **Атака на цінності:** Маніпулятор критикує те, що для вас важливо (друзів, хобі, роботу), щоб підірвати вашу впевненість.

ПРИКЛАДИ ФРАЗ-МАРКЕРІВ:

• «Ти все вигадуєш».

• «Усі твої друзі вважають тебе дивним/дивною».

• «Я просто пожартував, а ти не маєш почуття гумору».

• «Ти психічно нестабільний/нестабільна».

НАСЛІДКИ ДЛЯ ЖЕРТВИ:

• Постійна невпевненість у собі та своїх рішеннях.

• Почуття провини та постійні вибачення перед маніпулятором.

• Повна втрата довіри до власної пам'яті та відчуттів.

• Психічне виснаження, тривожність або депресія.

«Зрада – це тяжкий гріх, вбивство шлюбу»

Один із головних героїв відомої кінострічки «Хрещений батько» Дон Віто Карлеоне сказав: «Якщо чоловік не став своїм дітям справжнім батьком, він не чоловік»

«Мета шлюбу і полягає у тому, щоб навчитися любити, зуміти досягти справжньої, істинної любові», – наголошує отець Михайло Сивак.

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Звісно, якщо чоловік проводить мало часу зі своєю родиною, він не може захистити її від лиха й турбот. Але й жінка, яка нехтує своїми дітьми, своїм чоловіком, так само причетна до руйнування родини. Але, мабуть, немає нічого гіршого за зраду в подружжі, яка знищує любов та відчуття довіри. Про те, чи можливо пережити цю трагедію, про прощення, як діти переживають цю травму, та як вберегти свою сім'ю від зради – у ексклюзивній розмові з відомим релігійним діячем, ректором Львівської православної богословської академії (ЛПБА) Православної церкви України (ПЦУ) та ключарем Свято-Покровського кафедрального собору у Львові протоієреєм Михайлом Сиваком

Людмила БАТИГ, релігійний інтернет-ресурс «Духовна велич Львова»

— **О**тче Михайле, яким є найкраще визначення любові між чоловіком та дружиною у подружжі? Чи може людина, яка любить свою другу половину, зрадити?

– Найкращим визначен-

ням любові можуть слугувати слова Адама, сказані тоді, коли він вперше побачив Єву. А саме, він промовив: «Це кістка від кісток моїх і плоть від плоти моєї» (Бут. 2:23). Тобто, Адам побачив у Єві самого себе, він відчув, що це його половинка, що вони двоє являють одне ціле, що це – Дар Божий, який необхідно берегти, леліяти, ставитися, як до свя-

тині. Любити – це означає віддати себе в дар коханій людині, бути готовим жертвувати собою заради щастя того, кого любиш.

Апостол Іоанн Богослов каже, що «Хто не любить, той не пізнав Бога, тому що Бог є любов... і хто перебуває в любові, перебуває в Бозі, і Бог у ньому» (1 Ін. 4:8,16). Ці слова є дуже важливими, оскільки вони вказують на те, що пізнати Бога і успадкувати Царство Небесне можна лише через любов. Тому мета шлюбу і полягає у тому, щоб навчитися любити, зуміти досягти справжньої, істинної любові.

Коли подружжя зростає у любові, і з роками чоловік та дружина починають любити одне одного все більше і більше, то в такому випадку їхній шлюб, за словами апостола Павла, стає справжньою домашньою Церквою, місцем молитви і щастя. Тоді

люди, які люблять один одного такою божественною любов'ю, ніколи не підуть на зраду.

– **Що таке зрада? Чи має це поняття глибший контекст, аніж фізичний? Чи є думки про іншого чоловіка або жінку зрадою?**

– Зрада – це тяжкий гріх. Можна сказати, що це вбивство шлюбу, знищення тих зерен любові, котрі чоловік та дружина мали би зростити і розвинути. Зрада, як і кожен гріх, має свій «інкубаційний період». Тобто, перш ніж проявитися фізично, гріх проникає в думки людини і чинить свою руйнівну дію зсередини – на душу та серце. Саме тому Спаситель і застерігає: «Я кажу вам, що всякий, хто погляне на жінку, жадаючи її, вже вчинив перелюб із нею в серці своєму» (Мф. 5:28).

– **На Вашу думку, чи чоловіча зрада якось відрізняється від жіночої?**

– А убивство чоловіка відрізняється від убивства жінки? Думаю, що ні. У своїй суті, зрада – це вбивство, знищення.

– **Якими є найпоширеніші причини шлюбної зради?**

– Причин може бути дуже багато, однак всі вони виходять з однієї – з егоїзму. Шлюб – це подвиг взаємної жертвості, а люди не бажають жертвувати, а хочуть лише використовувати один одного задля власного задоволення.

– **Чи правда, що людина, яка зрадила раз, зрадить знову?**

– Можна провести таку аналогію: людина, яка щось вкрала, чи може вкрати знову? Або, яка обдурила когось, чи може знову це зробити? Думаю, що спокуса до гріха може в людині, в такому випадку, «сидіти». Однак, правдивим покаянням, тобто відверненням від гріха і його подоланням, людина таку схильність може в собі побороти.

– **Навіть якщо після зради подружжя примирилось, чи міцним буде цей союз?**

– Це залежить від людей. Якщо, переживши катастрофу зради, чоловік та дружина зуміють покаятися і простити один одному вчинений гріх і при цьому почнуть «з нуля» будувати свої відноси-

ни, але в присутності Божій і покладаючи надію на Господа, то в такому випадку, вони зможуть побудувати міцний союз. Але тільки з Богом!

– **Як наслідки сімейної зради впливають на дітей подружжя?**

– Діти дуже болісно переносять конфлікти між своїми батьками. Чоловік та дружина важко переживають зраду, а діти у сто разів важче. Для дітей такі речі завжди закінчуються психічною травмою, яка лишається на все життя.

“ **Саме тому Спаситель і застерігає: «Я кажу вам, що всякий, хто погляне на жінку, жадаючи її, вже вчинив перелюб із нею в серці своєму» (Мф. 5:28).**

– **Що потрібно робити чоловікові та дружині, щоб вберегти свою родину від зради?**

– Для того, щоб вберегти подружжя від зради і загалом мати щасливу сім'ю, чоловіку та дружині необхідно жертвувати собою один заради іншого! А жертвувати – це означає: вміти потерпіти, промовчати, оминати «гострі кути», не наполягати на своїй правді, боятися образити чи засмутити один одного, жити виключно для того, щоб зробити свою половинку щасливою.

НАША ДОВІДКА:

39-річний протоієрей Михайло Сивак – авторитетний богослов, церковний науковець та активний просвітител, який активно веде медіану та викладацьку діяльність (наприклад, на духовному порталі «Духовна велич Львова», радіо «Львівська Хвиля»).

Отець Михайло веде авторський YouTube-канал Михайло Сивак, де простою мовою пояснює складні богословські теми, християнські догмати, сутність церковних свят та основи духовного життя, активно розкриває тему релігійних підмін та дезінформації, зазначаючи, що «улюблений метод диявола – це напівправа».

● ТІЛЬКИ ФАКТИ

Саме зрада існує стільки ж, скільки й шлюб, але перші офіційні документи, які зафіксували це явище та почали його карати, з'явилися понад 3800 років тому у Стародавньому Вавилоні. Найдавніші

письмові згадки про подружню невірність і покарання за неї містяться у Кодексі Хаммурапі (близько 1754 року до н. е.) – одному з перших зводів законів у світі.

Суть закону Хаммурапі: у Месопотамії зрада трактувалася не просто як моральний переступ, а як зло-

чин проти власності чоловіка та порушення суспільного порядку. Покарання: якщо дружину ловили на зраді з іншим чоловіком, закон приписував зв'язати обох коханців і втопити в річці. Проте обманутий чоловік мав право помилувати дружину, і тоді цар милував її коханця.

● ЦИТАТНИК

Коко ШАНЕЛЬ (1883–1971), французька кутюр'є, реформаторка моди XX століття та ікона стилю:

«Зрада – це ніж у спину, від якого важко оговтатися, але ще важче пробачити».

«Коли любов стає безмежною, вона стає безмовною» (Халіль ДЖЕБРАН (1883–1931), видатний арабський письменник і філософ XX століття ліванського походження).

Після 10 років спільного життя Кріштіану Роналду офіційно покликав кохану до вінця

Закінчення. Початок – на с. 1

● ГІРКО!
За цей час Джорджина Родрігес народила зірці футболу двох доньок. Хоча загалом пара разом виховує п'ятьох дітей, але троє старших з'явилися на світ від сурогатних матерів та попередніх стосунків спортсмена

Петро ПАС

Нарешті! Нарешті це днями станеться: 32-літня Джорджина Родрігес – аргентинська та іспанська медійна особистість, модель і підприємця – буде не «вічною нареченою», а законною дружиною зірки футболу 41-річного Кріштіану Роналду.

Хоча офіційно Джорджина Родрігес є нареченою Кріштіану Роналду лише майже 12 місяців, проте пара разом уже 10 років (вони познайомилися влітку 2016-го). Незважаючи на тривалий роман, Кріштіану офіційно освідчився своїй коханій лише 11 серпня 2025 року.

ХРОНОЛОГІЯ СТОСУНКІВ ПАРИ:

Літо 2016 року: знайомство в бутику Gucci в Мадриді, де Джорджина працювала продавчиною. Джорджина Родрігес народилася 27-го січня 1994-го року у маленькому містечку Хака на північному сході Іспанії. Її мама – іспанка, а тато – аргентинець. Як пише

Джорджина жартувала, що навіть друзі наспівують їй пісню Дженніфер Лопес, де є конкретне запитання: «Ти дав мені все, але коли ж буде обручка?»

The Sun, батько Джорджини провів 10 років у в'язниці за торгівлю наркотиками. За деякими даними, він також був футболістом. Чоловік покинув сім'ю, коли дівчинка була ще немовлям. А коли її виповнилося 10 років, її мама переїхала до Риму, і дівчина змушена була сама давати собі раду.

Джорджина з чотирьох

До шлюбу вони йдуть, маючи п'ятьох дітей.

років займалася танцями, тому після закінчення школи вона переїхала до Мадрида, щоб стати танцівницею. Приваблива зовнішність дала змогу їй влаштуватися на роботу у магазин Gucci. Саме там вони вперше й зустрілися із Кріштіану у 2016-му році.

«Наша перша зустріч була в Gucci, де я працювала продавчиною, – розповіла дівчина журналістам. – Через кілька днів ми знову побачилися на заході іншого бренду. Саме тоді ми могли розмовляти в невимушеній

атмосфері, поза моїм робочим середовищем. Це було кохання з першого погляду для нас обох».

«Це сталося миттєво», – сказав і Роналду, зізнавшись, що ніколи не думав, що почуття до Джорджини будуть настільки сильними й глибокими.

Хоча кілька місяців вони зустрічалися майже потай.

Футболіст і молода продавчиня намагалися уникати папараці: надягали капюшони, окуляри, навіть перуки... Січень 2017 року: перший спільний офіційний вихід у світ – Кріштіану Роналду офіційно представив нову дівчину, прийшовши з нею на церемонію вручення «Золотого м'яча» ФІФА в Цюриху. Журналісти зазначили, що мама бомбардира Марія Долореш, яка також була присутня на заході, задоволена вибором сина і всіляко підтримувала дівчину.

Після публічного визнання роману почалися труднощі: фанати дізналися, де працює Джорджина, і приходили до магазину заради фото та розпитувань. Це заважало і клієнтам, і персоналу, тож їй довелося звільнитися. Так само сталося і в Prada, куди вона влаштувалася згодом. Але вже невдовзі Джорджина підписала контракт із модельним агентством і почала будувати власну кар'єру...

Серпень 2025 року: довгоочікувані офіційні заручини. Фанати неодноразово запитували: чому весілля досі не було? Кріштіану відповідав, що для нього шлюб – це момент, який має

настати природно. Джорджина жартувала, що навіть друзі наспівують їй пісню «The Ring» (іспанською «El Anillo») Дженніфер Лопес, де є конкретне запитання: «Ти дав мені все, але коли ж буде обручка?» Проте дівчина наголошувала: рішення повністю за Кріштіану.

І ось у серпні 2025 року очікування завершилося. Джорджина опублікувала фото з каблучкою Cartier 37 карат вартістю майже 5 мільйонів доларів і підписала світлину словами: «Так, хочу. У цьому і в усіх моїх життях».

«Вона багато страждала у юності, тому дивиться на життя іншими очима. Джорджина неймовірно мені допомагає. Коли я пригнічений, вона завжди знаходить слова, щоб підняти мене», – пояснив свій вибір нареченої зірковий футболіст.

Серпень 2026 року (ці дні): нарешті пара планує відгуляти розкішне християнське весілля. Розглядають палац Кінта да Регалейра в Сінтрі (округ Лісабон) або історичний 511-річний кафедральний собор у Фуншалі на рідному острові спортсмена Мадейрі.

За даними видання Quinto Partido, Кріштіану запросив дуже обмежене коло колег по футбольному полю. До списку з трьох діючих гравців потрапили: француз Кіліан Мбаппе, бразилець Вінісіус Жуніор та іспанець Родріго.

Світлину з подарованою Кріштіаном обручкою Джорджина підписала словами: «Так, хочу. У цьому і в усіх моїх життях».

Серед інших іменитих гостей, чия присутність очікується на весіллі в Португалії: Спортсмени та екс-легі: Ріо Фердинанд (англійський футболіст), Хабіб Нурмагомедов (російський боець змішаних бойових мистецтв).

Зірки шоубізнесу та музики: американці Дженніфер Лопес, Ріанна, Тревіс Скотт і Він Дізель, а також канадський репер і актор Дрейк.

Медіаперсони: англійський журналіст Пірс Морган та популярний американський блогер iShowSpeed.

НАША ДОВІДКА: Біологічні діти Джорджини та Кріштіану:

♥ **Алана Мартіна** (народилася 12 листопада 2017 року) – перша спільна донька пари.

♥ **Белла Есмеральда** (народилася 18 квітня 2022 року) – друга донька. Джорджина була вагітна двійнятами, але під час пологів їхній новонароджений син Анхель, на жаль, помер.

Роналду та Родрігес відверто розповідали, як посяли старшим дітям цю подію, і зізнавалися, що Анхель залишається частиною їхнього життя – про нього говорять у сімейному колі й присвячують йому дрібні щоденні вчинки.

Інші діти в родині (яких Джорджина виховує як рідних):

♥ **Кріштіану-молодший** (народився у червні 2010 року).

♥ **Евта Матео** (народилася у червні 2017 року) – близнюки.

Фотокопак: GMA Sports.

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Гадання на Романа: «Любить – не любить – любить...»

Закінчення. Початок – на с. 16

Зореслав СТОЖАР

Пелюстки мали закінчуватися тільки на доброму слові. Коли випадало інакше, вона нишком зривала ще одну ромашку й починала спочатку, наче долю можна було перехитрити дитячим ворожінням.

Одного серпневого ранку Роман подзвонив сам.

– Марічка, ти не сваришся, що я рідко пишу?

– Сварюся.

– А любиш?

– Не люблю.

На тому боці він замовк.

– Не люблю, коли ти мовчиш, – додала вона. – Не люблю, коли не бережеш себе. Не люблю цю війну. А тебе... тебе я любитиму, навіть коли стану старою й беззубою.

Роман засміявся.

– Я теж тебе люблю, моя ворожко.

– Ти звідки знаєш про ворожіння?

– Бо ти мені щодня казала: «Любить – не любить – любить». І завжди брала нову ромашку, коли випадало не те слово.

– Не вигадуй.

– Я все бачив.

То була їхня остання розмова.

...За два дні подзвонив командир. Сказав, що після важкого бою Роман не повернувся на позицію. Зник безвісти.

Не загинув.

Не потрапив у полон.

Не повернувся.

Два слова – «зник безвісти» – ста-

«Повернеться... не повернеться... повернеться...», – дівчинка сіла біля вікна й почала відривати паперові пелюстки.

ли для Марічки довгою дорогою без кінця. Вона телефонувала у шпиталі, військові частини, волонтерські штаби. Надсилала фотографії, заповнювала анкети, здавала аналізи. Щодня перевіряла списки. Щодня прокидалася від того, що їй начебто стукали у вікно.

Минув місяць. Потім другий.

Сусіди відводили очі. Мама просила:

– Доню, ти мусиш жити заради Соломійки.

– Я й живу, мамо.

Але то було не життя. Марічка ніби вперше вчилася ходити, говорити, варити борщ, заплітати доньці коси й навіть усміхатися. Лише середині її все завмерло на тому серп-

“Не люблю цю війну. А тебе... тебе я любитиму, навіть коли стану старою й беззубою.”

невому дзвінку.

...На Андрія випав перший сніг. Соломійка принесла зі школи паперову ромашку.

– Мамо, давай поворожимо.

– На кого?

– На тата.

Марічка стиснула губи.

– На тата не ворожать.

– А ми будемо.

Дівчинка сіла біля вікна й почала відривати паперові пелюстки:

● МАГНІТНІ БУРІ У СЕРПНІ

☹️ Слабкі: 5, 7, 21, 23, 27.

☹️ Середні: 6, 13, 14, 15, 22, 28.

☹️ Сильні: 29, 30, 31.

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

Фото: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Подаруйте своїм коханим неймовірні історії!

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779.

Тираж номера: 4810.

Засновник: ТЗОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відпові-
дальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ
Олександр Олександрович

Зареєстрована
18 січня 2024 року
Набрана і зверстана
в комп'ютерному центрі
ТЗОВ «Газета «Волинь»
Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі,
13. Поштова адреса, за якою
здійснюється редакційний
контроль: вул. Ковельська, буд. 2,
м. Луцьк Волинської області, 43016.
E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телеф. Фото: volyn.com.ua / chatgpt.com.

096 77 31 037.
ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA833052990000260700803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299,
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг – 16 сторінок
формату В-4
Рестраційний номер
R30-02487 № 142
Відтворювано:
Поліграфічне видавництво
«А-Принт» ТОВ «Діа»,
м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-
18-51, callr www.a-print.com.ua.
Замовлення №1217.

Куди зникла 12-метрова фата принцеси Діани?

● КОЛЕСО ІСТОРІЇ

Британська дизайнерка Елізабет Емануель вперше розкрила правду про один із головних аксесуарів культового весільного образу

Юлія КАРАНКОВСЬКА, tsn.ua/lady

Минуло 45 років відтоді, як Діана Спенсер вийшла заміж за принца Чарльза в одній із найвідоміших суконь усіх часів. Вбрання протягом багатьох років захоплювало незліченну кількість шанувальників моди, а тепер сукня отримала доповнення, яке допомогло відтворити першочерговий образ нареченої.

В ексклюзивному інтерв'ю для журналу People дизайнерка оригінальної весільної сукні Діани Елізабет Емануель розповіла, що відтворила один із найвідоміших елементів весільного образу принцеси. Через понад чотири десятиліття шанувальники королівської родини зможуть побачити репліку фати завдовжки 12 метрів, яку Діана носила у поєднанні з тіаурою родини Спенсерів.

У 1981 році за весіллям 20-річної Діани Спенсер та 32-річного принца Чарльза стежили у прямому ефірі мільйони людей по всьому світу.

За словами Емануель, оригінальна фата Діани, яку вручну розшила 10 000 блискучих мікроперлин Пеггі Умплбі з майстерні Hand & Lock (яка тоді називалася S. Lock), за десятиліття після весілля зникла або була пошкоджена.

Після смерті Діани 1997 року її весільну сукню жодного разу не виставляли разом з оригінальною фатою. Невагома, майже прозора

фата була майже тієї ж довжини, що й рекордний шлейф її сукні. На той час шлейф був найдовшим, який коли-небудь носила наречена на британському королівському весіллі.

«Їй потрібна ця фата. У цьому вся магія. Саме тому я називаю її „Фатою світла“», – розповіла Емануель, пояснюючи своє рішення відтворити фату Діани через 45 років. «Ви можете побачити це мерехтіння, і воно

випромінює світло. Без фати сукня здається не завершеною».

Нову фату, створену на замовлення Princess Diana Museum, восени повезуть у тур разом із весільною сукнею Діани.

Раніше Емануель розповідала про надзвичайно делікатну природу фати, описуючи ефект «чарівного пилу», який виникав, коли вона спадала за Діаною на сходах собору. На відміну від міцнішої тафти, з якої була пошита весільна сукня Діани, фата, за словами Емануель, була легкою й тонкою, «наче цигарковий па-

“ Коли 12-метрова фата спадала за Діаною на сходах собору Святого Павла в Лондоні, здавалося, з'являвся з повітря «чарівний пил»...

пір». Про це дизайнерка розповіла в документальному фільмі Channel 5 Secrets of Diana's Wedding Dress.

Її тодішній чоловік Девід Емануель, який був співавтором вбрання, додав: «Ми хотіли, щоб вона мерехтіла, як у казці».

І хоча делікатність цієї фати, вишитої вручну, можливо, і стала однією з причин, чому вона не збереглася до наших днів, саме вона допомогла перетворити Діану на справжню принцесу – саме такого ефекту й прагнули досягти Емануелі.

НА ДОВІДКА:

Шлюб принцеси Діани та принца Чарльза тривав рівно 15 років: вони одружилися 29 липня 1981 року, а офіційно розлучилися 28 серпня 1996 року. Останні 4 роки з цього періоду (з 1992 року) подружжя жило окремо.

У шлюбі принцеси народилося двоє синів, які наразі є головними спадкоємцями британського престолу: **принц Вільям** (старший син, народився 21 червня 1982 року, теперішній принц Уельський,) і **принц Гаррі** (молодший син, народився 15 вересня 1984 року, герцог Сассекський).

Притча про Зраду і Любов

● МУДРІ ІСТИНИ

Під кущем лежала Зрада. Мружилась до сонця і мріяла, складаючи свої плани на майбутнє

Раптом почула, що хтось плаче. Коли виглянула – побачила, що неподалік від неї ридала Любов.

– Чому плачеш? – запитала Зрада.

– Бо мене щойно загубили під цим кущем, – сказала Любов, показуючи на місце, звідки вилізла Зрада.

– Дивно! А мене щойно знайшли під цим кущем. Загубили то й що?!

От ще мені одна хнюпа, – подумала Зрада,

– жити не вміє, а потім хлюпає.

– І часто тебе гублять? – запитала.

– Та буває, – зітхнула Любов.

– А мене не гублять, мене лише знаходять. А щойно вздрівши, зразу скачуть на мене, мов блохи на пса.

Любов нічого не відповіла, лиш більше заридала.

– Ну, досить вже, не плач. Подружимося, і я навчу тебе жити так, щоб тебе не губили, а знаходили, – сказала Зрада.

Любов подала Зраді руку, обтираючи сльози кулачком другої руки, і попленталась за нею.

Повернули в кафе. Любов пила сік, а Зрада – вино. Почали танцювати, та нічого не виходило, бо Зрада завжди тягнула вліво. Врешті сказала: «Мені не по дорозі з тобою». І розійшлися.

Зрада буває різною, і присутня вона всюди. Її можна зустріти в шлюбі, в дружбі, в бізнесі. Якщо вас зрадили, то причина точно не у вас. Адже зраджують навіть найдорожче – матір, батька і навіть Батьківщину. І нема рецепта, як застрахуватись від зради. Тож це просто треба пережити. Адже навіть Ісуса зрадив близький учень.

credo.pro

“ Той, хто обирає невірність, знаходить її легко, але втрачає набагато більше.

Є один вчинок, який може розбити стосунки і лишити пару щастя – зрада.

Сонечко, яке подарувала... зрада в соняшниках

● НА ПЕРЕХРЕСТЯХ
ДОЛІ

Закінчення.
Початок –
на с. 16

Василина ПИСАНКА

Єдиним рудим-рудим чоловіком у їхніх краях був Максим – місцевий гітарист. Він грав на весіллях, храмових святах і сільських концертах. Високий, усміхнений, із мідним волоссям, яке неможливо було не помітити.

Спочатку про це говорили пошепки.

Потім почали замовкати, коли Сашко заходив до магазину.

А одного дня після концерту Максим нахилився до Злати й дозволив їй торкнутися струн своєї гітари.

Дівчинка засміялася – і Сашко раптом побачив у тому сміхові... самого Максима.

Той самий примружений погляд.

Ту саму ямочку на лівій щоці.

Того вечора він довго мовчав.

– Наталю, – нарешті сказав. – Звідки у Злати таке волосся?

Дружина зблідла.

– Ми вже говорили...

– Ні. Ми жартували. А тепер я питаю.

Наталія дивилася на свої руки. Потім тихо промовила:

– Не сьогодні, Сашку.

– Саме сьогодні.

Вона заплакала ще до того, як вимовила перше слово.

Це сталося дев'ять років тому, наприкінці серпня. Сашко тоді працював у Польщі й не

Соняшники пам'ятали зраду, але ще більше вони пам'ятали любов, яка виявилася сильнішою за кров.

приїжджав додому майже пів року. Вони з Наталею часто сварилися телефоном. Він обіцяв повернутися, але щоразу залишався ще на місяць, бо збирав гроші на їхню хату.

“Дівчинка засміялася – і Сашко раптом побачив у тому сміхові... самого Максима.

На святі села Максим грав до ночі.

Потім вони з Наталею пішли стежкою через соняшникове поле.

– Лише один раз, – прошепотіла вона. – Я сама не знаю, як це сталося.

Сашко слухав і відчув, як руйнується все, заради чого він жив.

– Злата його донька?

– Я не знаю.

– Він знає?

– Здогадувався. Але я сказала, щоб ніколи не

підходив до нас.

– А до неї сьогодні підійшов.

Сашко вийшов із хати й до ранку просидів у старому сараї. На цвяху висів маленький Златин велосипед, який

підходив до нас.

– А до неї сьогодні підійшов.

Сашко вийшов із хати й до ранку просидів у старому сараї. На цвяху висів маленький Златин велосипед, який

вони разом фарбували у жовтий колір. На полиці лежала її рукавичка. На стіні криво висіла намальована дівчинкою родина: мама, тато і вона між ними.

Над чоловічою статтю було написано: «Мій татко Саша».

Вранці він зібрав речі.

– Ти йдеш? – прошепотіла Наталія.

– Не знаю.

У дверях з'явилася Злата. Сонна, скуйов-

джена, у піжамах із соняшниками.

– Тату, ти куди?

Сашко не відповів.

– Ти ж обіцяв сьогодні зробити мені шпаківню.

Він опустив сумку.

Злата підійшла й обійняла його за ноги.

– Татку, не йди.

І Сашко залишився.

Не заради Наталі.

Не через страх перед людьми.

Він залишився, бо дитина, яку дев'ять років носив на руках, не перестала бути його донькою від одного страшного речення.

Але пробачити дружині він не міг.

...Вони жили під одним дахом, наче чужі.

Наталія перестала співати на кухні. Сашко повертався з роботи пізно.

Між ними стояло соняшникове поле – високе, темне й непролазне.

Максим невдовзі

поїхав із села. Казали, подався грати з гуртом на заробітки. Перед від'їздом залишив у хвіртці стару гітару й записку: «Для Злати, коли виросте. Я не маю права називатися її батьком».

Сашко хотів розбити інструмент об землю. Та побачив доньку біля вікна й заніс гітару на горище.

Минуло кілька років.

Почалася велика війна.

Сашко пішов добровольцем.

Перед від'їздом Наталія стояла перед ним, бліда, з постарілими очима.

– Пробач мені.

– Я ще не вмію.

– Тоді хоча б повернися. Щоб колись навчився.

Злата міцно обійняла батька.

– Ти повернешся, татку?

– Обов'язково, Сонечко.

На фронті він носив її малюнок у нагрудній кишені. Руда дівчинка намальовала їхню родину серед соняшників. Цього разу між мамою і татом не було відстані.

Під час одного з боїв Сашка поранило. Коли він опритомнів у шпиталі, першою побачив Злату. Вона сиділа біля ліжка й тримала його за руку.

– Татку...

Сашко провів пальцями по її вогняному волосю.

– Сонечко моє.

– Мама теж тут. У коридорі. Вона боїться зайти.

Він довго мовчав.

– Поклич її.

Наталія стала у дверях, не наважуючись зробити крок.

– Сашку...

– Я не забув, – тихо сказав він. – І, може, ніколи не забуду.

Вона опустила голову.

– Але я мало не по-

мер. І знаєш, про що думав? Не про те соняшникове поле. Я думав про наш дім. Про Злату. І про тебе, яка стоїть біля вікна й чекає.

Наталія підійшла до ліжка.

– Я не заслуговую...

– Не знаю, чого ми заслуговуємо. Знаю лише, що наша донька заслуговує мати сім'ю.

– Наша? – перепитала вона крізь слюзи.

Сашко подивився на Злату.

– Наша.

...Після його повернення вони дістали з горища Максимову гітару. Злата провела долонею по струнах, і кімната наповнилася тихим, нерішучим звуком.

– Навчишся грати? – запитав Сашко.

– Навчуся.

– Тільки сумних пісень не співай.

– А яких?

Він обійняв доньку за плечі.

– Про сонце. Воно жовте, як соняшник. І золоте, як твоє волосся.

...За хатою вони посадили соняшники.

Наталія боялася на них дивитися. Та одного ранку Сашко взяв її за руку й повів між високими золотими головами.

– Тут усе почалося, – прошепотіла вона.

– Ні, – відповів він.

– Тут закінчилася наша брехня. А почалося все в той день, коли Злата вперше назвала мене татом.

Попереду бігла їхня золотоволоса донька й сміялася, притискаючи до грудей гітару.

Соняшники повертали голови за сонцем.

А Сашко дивився на Злату й думав: іноді зрада залишає по собі не лише рану.

Іноді серед неї виростає Сонечко, яке вчить дорослих любити сильніше за кров.

«Виходь за мене»

● ФОТОФАКТ

У 2008 році японець Ясуші Такахаші, відомий як Яссан, вирішив зробити своїй коханій Нацукі пропозицію, яку неможливо було купити в жодній ювелірній крамниці

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Чоловік залишив роботу й вирушив у шестимісячний маршрут країною.

Його задум був простим лише на словах: за допомогою GPS прокласти шлях так, щоб на карті Японії з'явився напис «Marry Me» –

«Виходь за мене» та велике серце.

Щоб завершити малюнок, Яссан довів відстані пішки, їхав велосипедом і користувався поромом. Дорогою йому довелося пережити дощі, сніг, холод і виснажливі ночі далеко від дому.

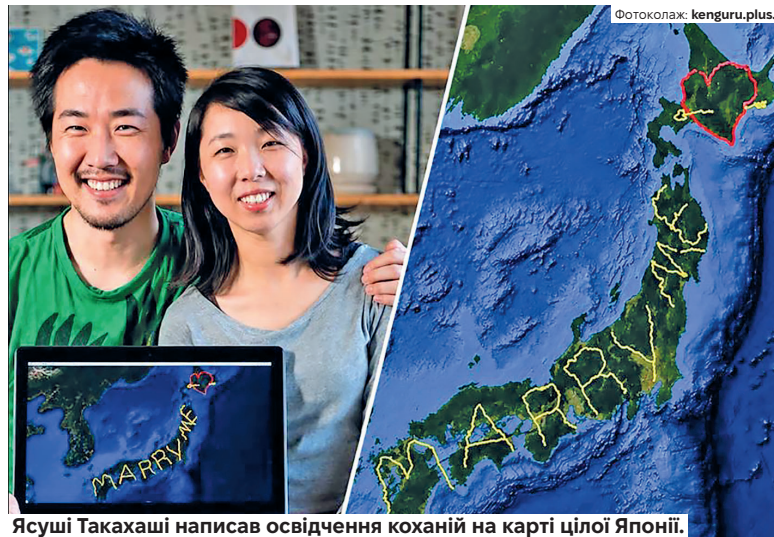
Загальна довжина маршруту стано-

вила понад 7 тисяч кілометрів.

Коли Яссан повернувся, він відкрив карту й показав їй результат. Через усю Японію простягалися величезні слова: «MARRY ME».

Нацукі відповіла: «Так».

Згодом цей маршрут отримав визнання як один із найбільших GPS-маршуків у світі.

Ясуші Такахаші написав освідчення коханій на карті цілої Японії.

«Голод за любов'ю втамувати набагато важче, ніж голод за хлібом»
(Свята Мати ТЕРЕЗА (1910–1977), католицька черниця, засновниця доброчинних місій, лауреатка Нобелівської премії миру за 1979 рік).

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

Мама, яка не вміла відправляти «есемеску»...

• ДО СЛІЗ

Щоденник сина, який роками не мав часу відповісти на мамині повідомлення, а потім почав чекати на них більше за все на світі

Зореслав СТОЖАР

6 БЕРЕЗНЯ

Купив мамі телефон. Не кнопковий, як вона просила, а смартфон. Сказав, що час іти в ногу з життям.

Мама довго тримала його обома руками, наче боялася впустити.

– А де тут дзвонити?

Показав зелену слухавку, контакти, камеру. Вона кивала, але я бачив: нічого не запам'ятала.

– Головне, мамо, навчись писати повідомлення.

– А нащо писати, як можна подзвонити?

Я засміявся:

– Бо я на роботі не завжди можу говорити.

Вона зітхнула.

– Добре, синку. Навчуся.

9 БЕРЕЗНЯ

Перша мамина «есемеска»: «тидоїхав». Без пробілу. Без знака питання.

Я відповів: «Так».

За хвилину прийшло: «славабогу».

18 БЕРЕЗНЯ

Мама написала: «купи хліб».

Потім ще раз: «не купуй я вже купила».

А потім: «чого мовчиш».

Я був на нараді й роздратовався.

Передзвонив:

– Мамо, не треба надсилати по три повідомлення поспіль. Я прочитаю, коли матиму час.

Вона замовкла.

– Добре, синку. Я ж не знала, чи воно дійшло.

Увечері побачив, що вона намагалася набрати ще щось, але так і не відправила.

2 КВІТНЯ

Приїхав до неї на годину. На кухні пахло пирогами з капустою. Мама покляла переді мною цілу миску й дивилася, як я їм.

– Повільніше, вдавишся.

– Мамо, мені вже сорок два.

– А для мене ти й у сімдесят будеш дитиною.

Попросила ще раз показати, як ставити пробіл.

Я пояснював поспіхом. Вона натискала не туди, стирала весь текст і винувано усміласяся.

Мамині повідомлення найчастіше короткі. Але в них – більше любові, ніж у найдовших розмовах.

“Іноді ми надто пізно розуміємо, що найбільше щастя – це не пропустити мамине: «Ти доїхав?»

– Не смійся. У мене пальці

вже не слухаються.

– Та я не сміюся.

Насправді сміявся.

Добре, але трохи зверху – як сміються молодші з тих, хто не встигає за світом.

17 КВІТНЯ

«втебе вседобре».

Не відповів.

Через дві години мама подзвонила.

– Синку, ти живий?

– Мамо, ну що за запитання? Зайнятий я.

– Просто снівся ти мені.

– І що?

– Маленький. Стояв біля воріт і плакав.

Мене чекали люди, тому пербив:

– Усе добре. Не вигадуй.

Пізніше побачив ще одне повідомлення: «бережисебе».

1 ТРАВНЯ

Мама навчилася ставити пробіли.

Тепер її повідомлення виглядають так:

«ти їв».

«не забудь шапку».

«в нас дощ а у вас».

«приїдеш на неділю».

Майже завжди відповідаю одним словом:

«Так».

«Ні».

«Побачимо».

Іноді просто ставлю сердечко, щоб не писати.

Мама щоразу телефонує й

перепитує:

– А що означає те червоне?

– Серце.

– То ти мене любиш?

– Ну, звісно.

Вона сміється, ніби почула це вперше.

25 ТРАВНЯ

Не поїхав до неї.

Сказав, що маю багато роботи. Насправді друзі покликали на риболовлю.

Мама написала: «я голубців наробила».

Через годину: «поставлю в морозилку»

А ввечері: «нічого синку робота важливіша»

Не знаю чому, але останнє повідомлення мене розлютило. Ніби дорікнула.

Набрив її номер, щоб пояснити, що я теж маю своє життя. Та вона відповіла таким радісним голосом:

– Синочку!

І я сказав лише:

– Подзвонив побажати доброї ночі.

14 ЧЕРВНЯ

Мама вперше надіслала фотографію.

Пів знімка зайняв її палець. На другій половині – кущ півоній біля хати.

Підпис: «дивис які гарні».

Я написав: «Красиві».

Вона відповіла: «тобі нараву».

30 ЧЕРВНЯ

Сьогодні мама не написала. Дивно. Я звик, що о сьомій ранку приходить її «доброго ранку», хоча вона майже завжди пише «доброгоранку».

Об одинадцятій сам набрав:

– Чого мовчиш?

– Та не хотіла заважати. Ти ж зайнятий.

Голос був слабкий.

– Ти захворіла?

– Ні, синку. Просто тиск трохи.

Я наказав викликати лікаря. Вона відмовлялася, казала, що минеться.

Поїхав сам.

Уперше за багато років відклав усі справи й просто поїхав до мами.

1 ЛИПНЯ

Лікар сказав, що вона мусть побути в лікарні.

Мама найбільше хвилювалася не за себе, а за курей і помідори.

– Хто їх поллє?

– Я все зроблю.

– Ти ж не вмієш.

– Навчуся.

Вона усміхнулася:

– Як я ті «есемески»?

Я теж усміхнувся, але чомусь ледь не заплакав.

8 ЛИПНЯ

Сидів біля маминого ліжка. Вона дрімала, а її телефон лежав на тумбочці. Екран був увесь у подряпинах, чохол – затертий.

Хотів перевірити, чи заряджений, і випадково відкрив чернетки.

Їх було багато:

«синку я скучила».

«мені сьогодні щось страш-

но».

«приїдь хоч на годинку».

«я знаю що ти зайнятий».

«не сердься на мене».

«ти в мене найкращий».

Вона набирала ці слова – і не відправляла.

Мабуть, боялася заважати.

Я сидів і читав їх знову й знову, а потім уперше зрозумів: мама навчилася відправляти повідомлення.

Це я розучився їх чути.

16 ЛИПНЯ

Маму виписали.

Забрав її до себе. Вона спечалася, казала, що в місті їй нічим дихати.

Увечері ми сиділи на балконі. Мама дивилася на машини внизу.

– Люди кудись поспішають, – сказала вона. – І ти весь час поспішав.

– Вибач, мамо.

– За що?

Оце її «за що?» було найтяжчим.

Бо вона справді не тримала зла.

5 СЕРПНЯ

Мама повернулася у свою хату.

Тепер я приїжджаю щонеділі. Сам поливаю помідори, лагоджу хвртку, слухаю одні й ті самі історії про сусідів.

І щодня пишу першим: «Доброго ранку, мамо. Як ти?»

Вона довго набирає відповідь.

На екрані з'являються й зникають три крапки.

А потім приходить: «все добре синку а ти їв».

12 ЖОВТНЯ

Сьогодні мамин телефон мовчав.

Я телефонував раз, другий, десятий. Приїхав швидше, ніж будь-коли.

На столі стояла чашка недопитого чаю. Біля неї – телефон. Мама встигла набрати повідомлення, але не натиснула стрілочку:

«синку приїдь як зможеш я спекла твої»

На цьому текст обірвався.

Мабуть, хотіла написати «твої улюблені пироги».

Я знайшов їх у духовці. Вони вже вистигли.

20 ЖОВТНЯ

Після похорону забрав мамин телефон додому.

Не можу його вимкнути.

Щоранку відкриваю нашу переписку й читаю:

«ти доїхав».

«одягнися тепло».

«чого мовчиш».

«бережи себе».

Колись ці повідомлення здавалися мені настирливими, смішними, неграмотними.

Тепер віддав би все, щоб екран знову засвітився і на ньому з'явилася хоча б одне мамине слово без пробілу.

2 ЛИСТОПАДА

Сьогодні написав їй: «Мамо, я доїхав».

Телефон лежав на столі й мовчав.

Я знав, що відповіді не буде.

Та за хвилину все одно взяв його до рук – раптом помилився, раптом не почув, раптом

десь там мама нарешті навчилася натискати потрібну стрілочку.

І написала: «славабогу».

«Не думала, що встану»: Пугачова розповіла про серйозні проблеми зі здоров'ям

• СЕ ЛЯ ВІ

77-річна російська співачка Алла Пугачова 26 липня з'явилася на закритті фестивалю в Юрмалі (Латвія) з тростиною в руці. У коментарі журналістам вона вперше розповіла про серйозні проблеми зі здоров'ям

За словами 77-річної співачки, вона досі переборює біль. Пугачова сказала, що їй знадобиться ще чотири місяці, щоб ходити без трости-ни.

Зазначимо, що Алла Пугачова та її 50-літній чоловік Максим Галкін засуджують путіна за війну проти України. За це у росії вони піддаються цькуванню. Зараз пара живе в Ізраїлі.

Як відомо, Алла Пугачова була у шлюбі п'ять разів, хоча сама співачка зазначала, що справжніми вважає лише два з них – перший та останній.

ОФІЦІЙНІ ЧОЛОВІКИ СПІВАЧКИ:

• **Міколас Орбакас** (1969–1973) – цирковий артист, батько її доньки Христини.

• **Олександр Стефанович** (1977–1981) – кінорежисер.

• **Євген Болдін** (1985–1993) – продюсер.

• **Філіп Кіркоров** (1994–2005) – співак.

ЛІЯ ЛІС

«Річ у тому, що я чотири місяці була знерухомлена, бо впала, зламала ногу – кульшовий суглоб. І, чесно кажучи, не думала, що взагалі зможу встати. У мене були панічні атаки. Мене попередили, що можна лежати й пів року. Але потім прийшла одна людина і сказала, що все залежить від тебе. Від сили волі. Подолаєш біль – подолаєш усе», – розповіла вона.

«Подолаєш біль – подолаєш усе», – переконалася на собі Алла Пугачова.

• **Максим Галкін** (з 2011 року) – шоумен, з яким виховує двійнят.

ДО РЕЧІ

Українська співачка Оля Полякова 25 липня презентувала на музичному фестивалі в Юрмалі (Латвія) свою нову пісню «У твоїх обіймах», яку присвятила дружинам і коханим українських захисників.

«Я чотири місяці була знерухомлена, бо впала, зламала ногу – кульшовий суглоб.

«Присвятила цей виступ усім жінкам, чий чоловік зараз на фронті. Дівчата, нехай ці теплі й ніжні обійми, про які ми всі так мріємо, якнайшвидше стануть реальністю для кожної з вас», – написала Полякова.

Українська психологиня Наталія Холоденко, яка була в залі під час виступу Полякової, звернула увагу на те, що поки співачка виконувала композицію, Алла Пугачова плакала. Полякова додала, що також бачила зі сцени сльози російської артистки.

Перша брехня дитини – це... чудовий привід для радості!

• СІМЕЙНА ЧИТАНКА

Батьки з якоюсь маніакальною наполегливістю фіксують у спеціальних альбомах першу усмішку, перший крок і перше «мама». А чому там немає графі «перша свідомо брехня»? Адже, якщо вірити науці, це куди більш показовий етап еволюції маленької людини, ніж вміння тримати брязкальце

Вікторія ПЕТРЕНКО,
психологиня сайту Ukr.media

Команда психологів із Університету Брістоля на чолі з Оленою Хойчкою опитала батьків понад 750 малюків, намагаючись розібратися в анатомії дитячого обману. Вони нарахували аж 16 видів брехні. І виявилось, що діти починають дурити нас ледь не з пелюшок.

Отож, згідно з досліджен-

«Це не я себе писав... Це – бабуся!»

ням, опублікованим у журналі Cognitive Development, чверть немовлят освоює мистецтво маніпуляції ще до того, як їм виповниться десять місяців.

Дехто стартує у вісім – вони ще не вміють ходити, зате вже

непогано орієнтуються в тому, як обвести дорослих навколо пальця. До півтора року половина дітей регулярно викривляє реальність.

І щойно цей процес запускається, дороги назад немає.

Більшість батьків зізналися, що їхні малюки намагалися надурити їх хоча б раз за останню добу. До трьох років ми маємо справу з цілком сформованими майстрами ілюзій, які ховаються під столом чи у ванній, щоб... тихо з'їсти шоколад.

«Те, як дитина бреше, прямо вказує на розвиток її мозку та мовлення.

Те, як дитина бреше, прямо вказує на розвиток її мозку та мовлення. Дворічки, наприклад, діють примітивно, але дієво. Вони просто вдають, що раптом оглухли, коли чують фразу «час збирати іграшки». Або дивляться вам прямо в очі, вимазані шоколадом по самі вуха, і вперто хитають головою – ні, нічого не їв, поняття не маю, про що ти.

А от після третього дня народження починається справжнє кіно.

Мозок росте, робоча пам'ять покращується, словниковий запас дозволяє

плести інтриги. З'являється перебільшення («я з'їв усі овочі», хоча там зник одененький шматочок) або відверта фантастика в стилі «це привид з'їв печиво».

Але найбільше мене захоплює поява напівправди – вміння приховувати невідгні факти.

Це коли дитина зі сльозами на очах скаржиться, що старший брат її вдарив. Абсолютна правда. Тільки за дужками залишається той дрібний нюанс, що секундою раніше вона сама тріснула його кубиком по голові. Грамотна подача інформації.

Дослідники кажуть, що вся ця побутова брехня – абсолютно нормальний і навіть необхідний етап. Своєрідний індикатор того, що когнітивні процеси йдуть за планом.

Тому, коли якесь мале створіння наступного разу спробує продати вам історію про привида-ласуна, мабуть, не варто закочувати очі. Можна просто подумки поставити ще одну галочку в уявному графіку розвитку. Десь між першим зубом і першим розбитим вікном.

«Любов – це душа, що оселилася у двох тілах»
(АРИСТОТЕЛЬ (384 до н. е. – 322 до н. е.), давньогрецький науковець-енциклопедист, філософ і логік, засновник класичної логіки).

«Так ніхто не кохав»

volyn.com.ua

Наречений на весіллі сказав «Так»... самому собі

● НЕСПОДІВАНІЙ ПОВОРОТ

Після 17 невдалих стосунків Антуан Шеваль вирішив одружитися з людиною, яка точно його не покине, – із самим собою

Соня ПОЦІЛУЙЧИК, kenguru.plus

Сімнадцять романтичних історій завершилися розчаруванням. Сімнадцять разів француз Антуан Шеваль чув «ні» або залишався з розбитим серцем.

У якийсь момент він вирішив більше не чекати, доки хтось інший визнає його цінність.

У грудні 2023 року Антуан організував незвичайну церемонію. Він одночасно вдягнув елементи костюма нареченого та весільної сукні, підготував обітницю, взяв букет і без вагань сказав собі: «Так».

Під час церемонії чоловік по-

На церемонію одруження Антуан Шеваль одночасно вдягнув елементи костюма нареченого та весільної сукні.

Фотоколаж: kenguru.plus.

обіцяв любити, поважати й підтримувати себе – незалежно від того, чи з'явиться в його житті партнерка.

Таку символічну практику називають сологамією – «шлюбом із собою». Юридичної сили він не має, але для деяких людей стає способом завершити складний життєвий період, прийняти себе та нагадати: власна цінність не залежить від чужого схвалення.

Антуан назвав церемонію вільною та сказав, що після неї відчув сильніший зв'язок із самим собою.

Звісно, ця історія викликала різні реакції. Одні побачили в ній кумедний перформанс, інші – щире нагадування про любов до себе.

Але в одному він, здається, точно виграв: у цьому «шлюбі» принаймні один із партнерів завжди знає, чого хоче інший.

Любов до себе не замінює близьких стосунків. Вона лише допомагає не погоджуватися на ті, у яких доводиться втрачати себе.

А як ви ставитеся до такої церемонії: це – сміливий крок чи просто незвичайний спосіб привернути увагу?

Пишіть нам на адресу: takvolyn@gmail.com.

Любов – це не ремонт чужої душі

Не відкладайте теплі слова на потім!

Ілюстрація: фейсбук-група «Життя, яке воно є».

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ВСІХ

9 простих істин про людей, стосунки й внутрішній спокій

Марія МРІЯ, zytia.org

1. Жодна людина не з'являється на нашому шляху випадково.

Щодня ми зустрічаємо різних людей, і кожна зустріч щось відкриває нам про самих себе. Одні люди випробовують нас. Інші вчать важливих уроків. Хтось допомагає нам змінити старі звички або подивитися на життя інакше. А є ті,

поруч із ким ми стаємо кращими, мудрішими й сильнішими. Такі люди – справжній дар.

2. Пам'ятайте: що віддаєш, те часто й повертається.

Важко чекати тепла, якщо сам постійно несеш у стосунки докори, образи й роздратування. Якщо хочеш, щоб тебе розуміли, спробуй спершу зрозуміти іншу людину. Якщо хочеш поваги, не забувай поважати. Життя дуже часто працює за простим правилом: те, що ми сіємо, рано чи пізно дає свої плоди.

Дейл Карнегі колись писав, що за два місяці можна знайти більше друзів, щиро цікавлячись іншими людьми, ніж за два роки, намагаючись змусити інших цікавитися вами.

3. Не виборюйте собі місце в чиемусь житті.

Ми часто забуваємо просту народну мудрість: силою милим не будеш. Не треба вибавати собі місце там, де вас не хочуть бачити. Не варто просити уваги, любові чи присутності так, ніби це милостиня.

Якщо людина хоче, щоб ви були поруч, вона знайде для вас час, слова й простір. А якщо ні – жодна боротьба не зробить ці стосунки теплими.

4. Приймайте зміни.

Люди змінюються. Змінюються думки, погляди, потреби, цінності, мрії. Тому, коли хтось каже вам: «Ти вже не такий, як раніше», не поспішайте шукати в собі щось погане. Можливо, ви просто вирости. Можливо, стали спокійнішими, мудрішими, чеснішими із собою.

Іноді інтереси людей розходяться – і це не трагедія. Краще бачитися рідко, але зберегти теплі спогади, ніж роками тягнути стосунки, у яких уже давно немає ні близькості, ні радості. Щирість іноді бо-

люча, але вона завжди здоровіша за вимушену прив'язаність.

5. Навчіться прощати. Прощення – це не слабкість.

Багато хто думає, що пробачити – означає дозволити людині й далі вас ранили. Але це не так.

Прощення не означає: «Нічого страшного, продовжуй поводитися зі мною як завгодно». Прощення означає: «Я більше не дозволю минулому отруювати моє сьогодення й майбутнє».

Пробачити – не завжди означає повернути людину у своє життя. Іноді це означає просто перестати носити її провину у власному серці.

Як казала Анна де Сталь, іноді недостатньо лише пробачити – важливо навчитися відпускати те, що вже сталося.

6. Не витрачайте життя на порожні суперечки.

Чим менше часу ви витрачаєте на сварки з людьми, які вас виснажують, тим більше часу залишається для тих, кого ви любите й цінуєте.

А якщо конфлікт виник із близькою людиною, намагайтеся не дозволити гніву говорити замість вас. Одне різке слово іноді може зруйнувати те, що будувалося роками. І потім навіть щире каяття не

завжди повертає довіру.

Дейл Карнегі вважав, що є лише один спосіб виграти суперечку – не вступати в неї або вчасно з неї вийти.

7. Не намагайтеся переробити іншу людину.

Людина може по-справжньому змінити тільки саму себе. Тому не варто силою ліпити з близької людини когось зручнішого для вас.

Можна чесно сказати, що вас болить. Можна пояснити, що для вас неприйнятно. Можна говорити про свої межі. Але рішення змінюватися має народитися всередині самої людини.

Любов – це не ремонт чужої душі. Це прийняття, чесність і готовність бачити людину такою, якою вона є.

“ Якщо людина хоче, щоб ви були поруч, вона знайде для вас час, слова й простір.

8. Дозвольте деяким людям піти.

Не кожен, хто був у вашому житті, має залишитися в ньому назавжди. Іноді чийсь відхід – це не втрата, а звільнення.

Не бійтеся змінювати своє оточення. Не бійтеся відпускати тих, від

кого ви отримуєте лише біль, образи, розчарування й тривогу. Минуле не повинно бути кайданами тільки тому, що колись там було щось добре.

Якщо стосунки давно не дають тепла, а лише виснажують, іноді найчесніше – поставити крапку.

Наполеону приписують думку: коли серця вже розійшлися, немає сенсу силоміць тримати руки разом.

9. Цінують тих, хто поруч.

Не забувайте говорити близьким людям, що вони для вас важливі. Тим, хто підтримує вас, любить, чекає, допомагає, вірить у вас і залишається поруч не лише в легкі дні.

Приділяйте їм час. Дзвоніть. Питайте, як вони. Дякуйте. Обіймайте. Не відкладайте теплі слова на потім, бо життя не завжди попереджає, коли «потім» уже не буде.

Навіть якщо колись дороги розійдуться, це не означає, що сьогодні не варто показувати любов і вдячність.

Дружба, як казав Бернард Шоу, схожа на чай: має бути міцною, але не надто солодкою.

Бо справжні стосунки тримаються не на гучних словах, а на щирості, повазі, увазі й простій людській присутності.

Як підкорити серце... продавця морозива

● І СМІХ, І ГРІХ

У нашому містечку літо починалося не тоді, коли зацвітали липи, а коли біля парку з'являвся Богдан із візочком морозива

Остап ЧЕРЕШНЯ

Богдан був стрункий, засмаглий і прохолодний, мов холодильник преміумкласу. Його очі мали колір шоколадної глазурі, усмішка скидалася на надкушений кавун, а голос був таким солодким, що від простого «Вам яке?» у дівчат злипалися вії.

Кожна друга панянка купувала в нього морозиво, а кожна перша – надію.

Особливо старалася Галя Ковбасюк, бібліотекарка з душою Джульєтти й апетитом вантажника. Вона закохалася в Богдана з першого «Пломбір чи ескімо?».

– І те, й друге, – відповіла Галя, бо від хвилювання втратила не лише мову, а й контроль над банківською картою.

Відтоді щодня о дванадцятій вона приходила до візочка. Купувала три порції, хоча лікар заборонив їй холодне, солодке й дивитися на красивих чоловіків натщесерце.

– Вам, як завжди? – питав Богдан.

«Мені – вас», – хотіла сказати Галя.

Але казала:

– Два пломбіри й одне фісташкове.

Її кохання росло, мов рахунок за електроенергію: непомітно, але страхітливо. Морозильна камера вдома вже була забита так, ніби Галя готувалася пережити льодовиковий період. Котлети мешкали на балконі, вареники – у сусідки, зате двадцять сім пачок морозива лежали в шухлядах, мов холодні докази палкої пристрасті.

Подруга Зіна, жінка досвідчена й двічі розлучена, вирішила допомогти.

– Чоловіка треба брати хитрістю, – сказала вона. – Прийди в сукні кольору полуничного морозива. Він побачить – і розтане.

Галя придбала рожеву сукню. Та в ній скидалася не на полуничне морозиво, а на три кілограми докторської ковбаси в подарунковій упаковці.

Холодний десерт – гарячі почуття!

Поки інші дівчата стріляли очима, Галя діяла стратегічно: купувала морозиво оптом і чекала, коли кохання нарешті розмерзнеться.

Наступного дня вона підійшла до Богдана, вигнула брову дугою Купідо-на й прошепотіла:

– Вгадайте, яке морозиво я люблю найбільше?

– Те, що по акції? – відповів він.

Стріла кохання просвітіла повз і встромила просто в Галину самооцінку.

Тоді Зіна запропонувала викликати ревності.

Галя привела до візочка сусіда Петра – низенького, лисого й круглого, наче варена картоплина в піджаку.

– Два морозива, – сказала вона, демонстративно взявши Петра під руку.

– Одне без стаканчика, – додав Петро. – У мене зуби реагують.

Богдан продав їм морозиво, побажав гарного дня і навіть не здригнувся.

Зате здригнулася Петрова дружина, яка побачила їх із вікна аптеки. Вона вилетіла навір, мов ракета класу «земля – невірний чоловік», і так пояснила Петрові правила подружньої поведінки, що він ще тиждень реагував не лише на холодне, а й на жіночі голоси.

Галя занепала духом. Вона сиділа на лавці, обіймала відро морозива й черпала його ложкою, наче екскаватор котлован.

– Не плач, – утішала Зіна. – Сльози псують макіяж, а морозиво – талію.

– Я вже все спробувала!

– Не все. Треба вразити його професійними знаннями.

Наступного ранку Галя вивчила ін-

тернет і прийшла озброєна фактами.

– А ви знаєте, – почала вона, – що морозиво винайшли ще в Стародавньому Китаї?

– Знаю.

– А що температура зберігання має бути мінус вісімнадцять?

– Знаю.

– А що закохана жінка здатна з'їсти сім порцій поспіль?

Богдан уважно оглянув її.

– Тепер знаю.

Розлючена Галя вирішила: досить. Купувати більше нічого не

“**У коханні, як і в морозиві, головне – не дати найкращому розтанути.**”

буде. Нехай цей крижаний принц замерзає у своїй самотності разом із крем-брюле!

Три дні вона обходила парк десятою дорогою. На четвертий почалася страшна спека. Сонце висіло над містом, мов розпечена пательня, асфальт дихав полум'ям, а голуби ходили пішки, бо боялися зваритися в польоті.

Галя саме поверталася з роботи, коли побачила: Богданів візочок заглух посеред площі. Холодильник не працював. Морозиво тануло. Богдан метався довкола, мов капітан «Титаніка», тільки айсберг танув у нього на очах.

– Рятуйте! – закричав він. – Там товару на двадцять тисяч!

І тоді Галя пішла в атаку.

Вона викликала таксі, привезла

з дому сумки-холодильники, тазики й навіть стару пухову ковдру. Зіна притягла відро, Петро – подовжувач, а його дружина – Петра за вухо, щоб не крутився біля неодружених бібліотекарів.

За пів години морозиво врятували. Щоправда, частину довелося негайно з'їсти.

Галя працювала ложкою самовіддано, мов шахтар відбійним молотком.

Коли небезпека минула, Богдан підійшов до неї.

– Ви врятували мій бізнес.

– Не перебільшуйте. Просто я маю досвід зберігання вашої продукції.

– Я помітив, що ви три дні не приходили.

Галя завмерла.

– І що?

– І мені стало якось... порожньо. Його голос був уже не прохолодним, а теплим, мов вафельний ріжок щойно з печі.

– Може, ввечері підемо на каву?

– На каву? – перепитала Галя. – А морозиво?

Богдан усміхнувся:

– Морозиво буде на весіллі.

Так Галя підкорила серце продавця морозива. Не рожевою сукнею, не ревностями й не знаннями про китайських імператорів.

А здатністю в критичну хвилину врятувати двадцять ящиків пломбіру.

Бо справжнє кохання – це коли чоловік бачить у тобі не просто жінку, а надійне резервне джерело холоду.

«Кохання спіє, але шлюб повертає йому зір»
(Народний англійський афоризм).

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

